

הישן תחת המטה פרק שני סוכה

בז א מיי פיו מהל' קרנן
פסק הלכה ב סגנ
עשין רכז:
בח ב ג מיי פרק ד מהל'
אבל הלכה ט סגנ
עשין דרכין ב טו"ע ח"ח
ק"י לה סקיף ה וטו"ע
י"ד ק"י שפ סקיף א וסי'
שפ סקיף א:
כט ד מיי פיו מהלכות
סוכה הלכה ג סגנ
עשין מג טו"ע ח"ח ק"י
ל ה מיי שט טו"ע שט
סקיף ו:
לא ר טור וביי' שט:
לב ז מיי פיו מהל'
תפלה סגנ עשין יט
טו"ע ח"ח ק"י קו סקיף
ח (ה טור ח"ח ק"י לה:
לב ח מיי פיו מהלכות
תפילין הלכה יג סגנ
עשין כ טו"ע ח"ח סימן
לח סקיף ו:

מישאל ואצפן היו. וא"ת ולמאן דלמר פרק ד' מיתום
(סנהדרין דף נב.) דשריפה ממש הואי שנשפכו גופיהן
וכן נמי דריש צמורת כהנים אקרא דומאלל אש אותם אמאי נטמאו
וי"ל דשמא שלדן היתה קיימת כאלו נשרפו על גבי קטבלל כדלמר
פרק המפלת (נדפ דף כו:) מת שנשרף
ושלדו קיימת טמא: **שחל שביעי**
שחלן בערב הפסח. מכאן קשה
להל' דל"ר לוי צשיליה הנמקין (גיטין
דף ס. וסס) ח' פרשיות נאמרו צלותו
יוס שהוקס המשכן וקא חשיב פרשת
טמאים ופירש שס צקונט' ויהי
אנשים אשר היו טמאים לנפש וגו'
ולא יתכן כדמוכס הכל שהיה צערב
הפסח והמשכן הוקס צלחד צניסן
ואפילו לר"ע לא יתכן לפי הספרים
דגרסקין צפסקים צפ' האשה (דף ט:
דף סכר לה כר"ע) דלמר מישאל
ואלצפן היו שחל שביעי שלהן להיות
צערב הפסח ומיהו אותה גירסא לימא
אלה ר' יחזק גרס התם ונראה לפרש
פרשת טמאים דשקן ונצלה וזו וזה
ונדה לפי שהורכו לזיהר על טומאת
מקדש וקדשיו: **משום דלא מטא**
זמן חיובא. ואין להקשות מהל'
דרדשינן דריש טבלו יוס (פוגמים
דף ק. וסס) דהול' לשחוט את פסחו
קובריה מצינו היה, וחל
שביעי שלהן להיות ערב
הפסח, שגא' ולא יכלו
לעשות הפסח ביום ההוא.
מכלל המתעסק במצוה
פטור מן המצוה האחרת.
ושנינן צריכא זו וזו דאי
אשמעינן גבי פסח כו.
אמר רב וברא משמיה ררב
אבל חיוב בסוכה, ולא
דמי למצטער דהוא פטור
מן הסוכה. ת"ר חתן וכל
השושבינין וכל בני חופה
פטורין מן התפילין, ומכל
מצות האמורות בתורה,
ותייבין בקרית שמע.

רבינו הגנאל

ר' יהודה אומר מישאל
ואלצפן היו שנשאו רוב
ואביהוא, ר' יצחק אומר
אם נושאו ארונו של יוסף
היו, יכולין היו ליטרה,
ואם מישאל ואלצפן היו,
יכולין היו ליטרה, ולא
קובריה מצינו היה, וחל
שביעי שלהן להיות ערב
הפסח, שגא' ולא יכלו
לעשות הפסח ביום ההוא.
מכלל המתעסק במצוה
פטור מן המצוה האחרת.
ושנינן צריכא זו וזו דאי
אשמעינן גבי פסח כו.
אמר רב וברא משמיה ררב
אבל חיוב בסוכה, ולא
דמי למצטער דהוא פטור
מן הסוכה. ת"ר חתן וכל
השושבינין וכל בני חופה
פטורין מן התפילין, ומכל
מצות האמורות בתורה,
ותייבין בקרית שמע.

הכי גרסקין צברייחא צכפרי ר"ע אומר מישאל ואלצפן היו שנטמאו
נגדב ואציהוא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליטרה ואם מישאל ואלצפן היו יכולין היו ליטרה אלא מי היו
טמאי מה מצוה היו שחל שביעי שלהן להיות צערב פסח שנאמר ולא
יכלו וגו': ואם נושאי ארונו של
יוסף או מישאל ואלצפן היו יכולין
היו ליטרה. שהרי צלחד צניסן
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעזר
את הפרה שזו על טמאי מת צנהן
לעשות פסחיהן צטרהה כדלמר
צמסקת גיטין (דף ט.) שגנה פרשיות
נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה
אדומה אחת מהן וצלחד צניסן הוקס
המשכן והוא ח' למלואים כדקיימא
לן (שבת דף פו:) אותו היום נטל עשר
עטרות וכו' מתו נדב ואציהוא הלכך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליטרה
וקרא אומר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי צכר עברו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משמנו צהר חורב צרלש חדש סיון
כדכתיב (שמות יט) ציוס היה צלו
מדבר סיני ולא נסעו משם עד
עשרים צלייר של שנה הצאה דכתיב
ויהי צשנה השנית צחדש השני צשנים
צחדש נעלה הענן מעל וגו' ויוסעו
מהר ה': **טמאי מה מצוה.** לאו מת
מצוה דווקא קאמר דלפי' מתייהן נמי
מת מצוה קרי להו דמצוה להתעסק
בהן כגון האמורים צפרשת כהנים
(ויקרא כח) * שהכהן נטמא צו: **שחל**
שביעי שלהן. ואע"ג דמזו לאורתא
לא אישטרו דקסבר אין שושטין
וחרקין על טמא שרף. מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק צמצוה פטור
מן המצוה שהרי נטמאו צמתייהן
צבעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שטומאה זו תעבר על יס חכילת
פסחיהן אלמא מצוה קלה הצאה
לידך איך צריך לדחותה מפני חמורה
העמידה לצא: **דלא מטא זמן חיובא.**
כשנטמאו עדיין לא הגיע זמן חיובא.
פסח: **אבל** קריש שמע דמטא זמן
חיובא צתוך החופה והוא ראי לכך
אימא ליחייב: **אלא פסח דככרס הוא**
אימא לא. יטמאו צמת כל צבעה
לפני הפסח: **צריכא.** למיכתב ציוס
הוא לאשמעינן דנטמאו תוך צבעה
דעוסק צמצוה פטור מן המצוה:
מדאמר ליה רחמנא ליחזקאל כו'.
דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך צמגפה וגו' האנך
דוס מתיס אלל לא תעשה לא תתאלל עליה פארך צחוש על ראשך
שלא כדרך שאר צבלים לפי שאני עושה אותך אות ומופת לישראל
שך עמדין למות מתייהן ואין איש מתאלל עליהם אלמא אלל אסור
צתפילין: והני מיני ציוס ראשון. דעיקר מררל חד יומא דכתיב
ואחריתה כיוס מר: **פשיטא.** מאי שגא' הא משאר מצות לאשמעינן
רצ לעיל דאלל חייב צכל המצוה: **לערא דממילא.** שהסוכה מצטער
כגון חמה או צינה או סירחא צדברים צסיכן בהן: **מיציעי ליה**
ליסודי דעסיה. חובה עליו לישב דעתו למצוה: **למיחיד.** לשמות:
משום ייחוד. דסתס סוכה היו עושין צגגותיהן ואין דרך ציאה
ויציאה שס לצבים תמיד מפני הטורה ושמה ירד החתן לעשות
לרכיו וימיחד אחר עס הכלה: **לער חסן.** שהמקום צר ופתוח
מצות סוכה ומצות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלל צתוך
הרגל קיימא לן צמועד קטן (דף כו:) דאין נושאין נשים צמועד:
פטורין מן הספלה. דציעא כוונה: **ומן הספילין.** משום דשיחא
צכרות וקלות ראש: והייצין צקרים שמע. דמצות כוונה אינו אלל
פסוק ראשון ויכולים לישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
מתן

הכי גרסקין צברייחא צכפרי ר"ע אומר מישאל ואלצפן היו שנטמאו
נגדב ואציהוא ר' יצחק אומר אם נושאי ארונו של יוסף היו יכולין
היו ליטרה ואם מישאל ואלצפן היו יכולין היו ליטרה אלא מי היו
טמאי מה מצוה היו שחל שביעי שלהן להיות צערב פסח שנאמר ולא
יכלו וגו': ואם נושאי ארונו של
יוסף או מישאל ואלצפן היו יכולין
היו ליטרה. שהרי צלחד צניסן
הוקס המשכן ושני לו שרף אלעזר
את הפרה שזו על טמאי מת צנהן
לעשות פסחיהן צטרהה כדלמר
צמסקת גיטין (דף ט.) שגנה פרשיות
נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה
אדומה אחת מהן וצלחד צניסן הוקס
המשכן והוא ח' למלואים כדקיימא
לן (שבת דף פו:) אותו היום נטל עשר
עטרות וכו' מתו נדב ואציהוא הלכך
מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליטרה
וקרא אומר ולא יכלו ונושאי ארונו
של יוסף נמי צכר עברו עליהם
עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו
משמנו צהר חורב צרלש חדש סיון
כדכתיב (שמות יט) ציוס היה צלו
מדבר סיני ולא נסעו משם עד
עשרים צלייר של שנה הצאה דכתיב
ויהי צשנה השנית צחדש השני צשנים
צחדש נעלה הענן מעל וגו' ויוסעו
מהר ה': **טמאי מה מצוה.** לאו מת
מצוה דווקא קאמר דלפי' מתייהן נמי
מת מצוה קרי להו דמצוה להתעסק
בהן כגון האמורים צפרשת כהנים
(ויקרא כח) * שהכהן נטמא צו: **שחל**
שביעי שלהן. ואע"ג דמזו לאורתא
לא אישטרו דקסבר אין שושטין
וחרקין על טמא שרף. מכל מקום
שמעינן מיניה דעוסק צמצוה פטור
מן המצוה שהרי נטמאו צמתייהן
צבעה ימים לפני הפסח ואף על פי
שטומאה זו תעבר על יס חכילת
פסחיהן אלמא מצוה קלה הצאה
לידך איך צריך לדחותה מפני חמורה
העמידה לצא: **דלא מטא זמן חיובא.**
כשנטמאו עדיין לא הגיע זמן חיובא.
פסח: **אבל** קריש שמע דמטא זמן
חיובא צתוך החופה והוא ראי לכך
אימא ליחייב: **אלא פסח דככרס הוא**
אימא לא. יטמאו צמת כל צבעה
לפני הפסח: **צריכא.** למיכתב ציוס
הוא לאשמעינן דנטמאו תוך צבעה
דעוסק צמצוה פטור מן המצוה:
מדאמר ליה רחמנא ליחזקאל כו'.
דקאמר ליה רחמנא הנני לוקח ממך את מחמד עיניך צמגפה וגו' האנך
דוס מתיס אלל לא תעשה לא תתאלל עליה פארך צחוש על ראשך
שלא כדרך שאר צבלים לפי שאני עושה אותך אות ומופת לישראל
שך עמדין למות מתייהן ואין איש מתאלל עליהם אלמא אלל אסור
צתפילין: והני מיני ציוס ראשון. דעיקר מררל חד יומא דכתיב
ואחריתה כיוס מר: **פשיטא.** מאי שגא' הא משאר מצות לאשמעינן
רצ לעיל דאלל חייב צכל המצוה: **לערא דממילא.** שהסוכה מצטער
כגון חמה או צינה או סירחא צדברים צסיכן בהן: **מיציעי ליה**
ליסודי דעסיה. חובה עליו לישב דעתו למצוה: **למיחיד.** לשמות:
משום ייחוד. דסתס סוכה היו עושין צגגותיהן ואין דרך ציאה
ויציאה שס לצבים תמיד מפני הטורה ושמה ירד החתן לעשות
לרכיו וימיחד אחר עס הכלה: **לער חסן.** שהמקום צר ופתוח
מצות סוכה ומצות נישואין וכגון שנשא ערב הרגל אלל צתוך
הרגל קיימא לן צמועד קטן (דף כו:) דאין נושאין נשים צמועד:
פטורין מן הספלה. דציעא כוונה: **ומן הספילין.** משום דשיחא
צכרות וקלות ראש: והייצין צקרים שמע. דמצות כוונה אינו אלל
פסוק ראשון ויכולים לישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון:
משום

פסחים טז, צ ברכת יא.
טז: כבודו ו: מ"ק טו,
א) צ"ל לרנא,

תורה אור השלם

1. ויהי אנשים אשר היו
טמאים לנפש אדם ולא
יכלו לעשות הפסח ביום
ההוא ויקרבו לפני משה
ולפני אהרן ביום ההוא:
במדבר ט ו
2. האנך דם מתיס אבל
לא תעשה פארך חבוש
עליך ותעליך תשים
ברגליך ולא תעשה על
שפם ולחם אנשים לא
תאכל: יחזקאל כו דו
3. והפכתי חגיבים לאבל
וקל שיריכם לקיחה
והעליתי על כל מתנים
שך ועל כל ראש קרחה
ושמתייה כאבל יחיד
ואחרייתה ביום מר:
צמוס ח

הגהות הב"ח

(א) ב"ח מהו דמימא חוליל
ואמר רבא מלמעבר:
(ב) תוס' ד"ה משום וכו'
אפילו היכא דמטא זמן
חיובא דפסח צל"ל ומימא
זמן הב' ממק:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טמאי מת
מצוה וכו' שהבתן מלמא
כו. עיין טורי און ק"ה דף
טו ע"ב ד"ה חייב אלס: